

# ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 40 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

**TARTALOM:** Mátrai Gyula dr.: Nélküle semmit! Eőri János: 2. Az Anyaszentegyház legdrágább kincse. — Karácsonyi Márta: Vallomás a tabernákulum előtt. — Brenner Tivadár: Imádvá légy... — Központi: Imaszándékunk: Anyaszentegyházunk. — Tokody László: Anyanyelve — a szeretet. — K. P.: Beszélgetés az édes Jézussal! — Olcsyvá Géza: Lelki tarsolyomból. — Oltáregyleti élet. — Király Ödönne: A hit örökmécsese mellett. — Zaymus Gyula: Borbolya Istók hazament. — Slachta Margit: A Szentlélek Úristen legnagyobb tisztelője korunkban. — Dezső István: Engesztelést Jézusnak — a magyar multért. — Szirnai Józsefné: Lelkek miséje. — Incze Sára: Így szeretnék Én is...

Az eucharisztikus szentévre a legjobb gyermekimakönyv *«Az isteni Gyermekebarátnál»* kapható az Oltáregyleti irodában.

Vászonban 1 P 60 (üzletben 2 P). — Bőrben 5 P (bolti ára: 6 P).

Adjuk gyermekeink kezébe, hogy a szentségi Úr Jézussal összehozza őket!

**Beszámoló**k azért fontosak, mert amikor az egyesület vezetősége elkészíti azokat, tárgyilagosabban látja az egyesület életét. S a Központ maga is okul, tanul és közkinccsé teszi, másutt is felhasználja az egyik fiókban bevált módszert. Azért emlékezünk meg itt egypár beszámolóról. A **homorogdi** beszámoló kapcsán közöljük, hogy az *igazgatói kinevezést*, illetve a *«meghatalmazást»* vagy engedélyt az oltáregyleti megalakítására, mindig a megyés püspök adja. Azon egyházmegyékben (így van a legtöbb!), amelyekben el van rendelve az oltáregyleti megalakítása — természetesen — nem kell engedély, csak helyi igazgatói kinevezés, amelyet az egyházmegyei oltáregyleti igazgatótól kell kérni, aki a megyés főpásztornak előterjesztést tesz a kinevezésre. — **Nagykanizsán** az oltáregyleti bevezette az éjjeli szentségimádást és munkakiállítást is tartottak. Új lelki vezetője van az oltáregyletnek **P. Gulyás Gellért** ferences atya személyében. Az oltáregylettel karöltve szépen működik az oltáregyleti palántáskertje az eucharisztikus gyermekszövetség és a **Zrinyi Ilona** polg. leányiskola növendékei között. — A budapesti *menekültek Nemzeti Könyörgő* templomában működő oltáregyletben — amelynek az idén húnyt el érdemes elnöknője **Presszia Romuluszné** — oly szigorúan veszik az imaórákat, hogy az igazolatlan mulasztókat törlik az oltáregyletből. Igazuk van! Ha még az Úr Jézusnak adott szavunkat sem tartjuk meg, nem érünk semmit! — Az **újbudai** oltáregyleti beszámolóját szeretnők egészen leközölni olyan lelki, oly emelkedett, és azt tanultuk belőle, hogy az oltáregyleti életében a legfontosabb a lélek nevelése, képzése és vezetése! — A **tabániak** rengeteget dolgoztak, a legnagyobb áldást kapják érte! A Központnak munkában a legnagyobb segítséget az idén is a **pápai** oltáregyleti nyújtotta. Nem szűnünk meg hálás szívvel imádkozni értük az Örökimádás templomban, hogy a szentségi Úr Jézus Szíve legdrágább kincseivel gazdagítsa áldottkezü munkatársainkat és tegye őket igen-igen boldoggá!



## NÉLKÜLE SEMMIT!

Ez volt a jelszava a lelkileg boldog középkornak.

Élete centrumában ott állott az Isten; mindent

Előtte, Vele, Átala akart, cselekedett és fogadott a világ. Élő hit lángjai lobogtak a lelkekben és világítottak a szívekben. A lélek élete volt az első akkor. Most másképp van. Még a vallásos embereknél is lagúnás, sekélyes lelkiéletet találunk; nem is szólva cinikusokról és hitetlenekről. Miért? Mert nem gondolnak Reá, nélküle akarnak mindent.

A végtelen fölséges Isten elrejtette magát, hogy szörnyet ne haljunk látásától. Rejtettségét mégsem akarta észrevehetetlenné tenni: alkalmazkodott emberi természetünkhöz; felvette azt; testben jelent meg közöttünk s aztán amikor eltávozott a földről, itthagya titokzatos Önmagát a legméltóságosabb Oliáriszentségben. Mégis Nélküle élnek sokan!

*Jelen van Ő személyesen — de sokak előtt elfeledve!* Ha százalékban kellene kifejeznünk azoknak számát, akiknek hite eucharisztikus hit, akiknek lelkében az Úr Jézus jelenléte élő valóság, bizony kicsiny percentet kapnánk. Az eucharisztikus szentév megnyitásakor, amikor a nagy Titok fénye híveink lelkébe világított, bizony sokan csodálkozva állottak a nagy valósággal szemben és alaposan dörzsölgették lelki szemük pilláit, mert szokatlan volt nekik az a nagyszerű ragyogás, az a túlerős szeretetmegnyilvánulás, az a mérhetetlen kincsfelhalmozás, amely az Eucharishtiában rejlik. Bizony sok testvérünk előtt, a kiasott drágakincsről tartott szakvélemény erejével hatott az eucharisztikus szentév megnyitása. Ráeszméltek sokan, hogy mijük is van nekik az Eucharishtiában. De ezek a katolikusok számának felét is alig teszik. *Igen sokan vannak, akiknek lelke egére nem kelt fel az Eucharisztia áldott napja!* Még most sem gondolnak az Úr Jézusra, tovább is Nélküle élnek. Ezeknek kell megvinnünk a hírt az eucharisztikus Jézusról. Evangélizálnunk kell Őt! Milyen bámulatos hatású a szektariánusok előszóval való apostolkodása! Mennyi elesett, lecsúszott embert nyer-

nek meg tévtanaiknak éppen azért, hogy amint valakivel szóbaállnak, az első mondat után már szentírási idézet, buzdítás sokszor egész prédikáció jön. Szeretik, segítik egymást, *összetartanak!* — Miért ne tethetők mi ugyanazt. Ami jó, azt nem szabad szégyenlenünk! Olvassuk el Szent János evangéliumának 6. fejezetét, a legfelségesebb Oltáriszentség e klasszikus ígérését és adjuk kezébe azoknak, akik «keménybeszédnek» tartják most is, évszázadok annyi csodája után az oltáriszentségi tant. Hívjuk fel a figyelmet a benne levő magyarázatokra. Mondjuk meg, hogy Anyaszentegyházunkat a Szentlélek irányítja ebben a magyarázatban és aki katolikus, annak ezt hinnie kell. Ha pedig hiszi, aszerint kell élnie! Nem maradhat a közöttünk élő Úr Jézus elfeledve, figyelembe sem véve, lesajnálva, meggyalázva, mert Ő eltűri ugyan mindezt — a Szentség természete szerint —, de jaj lesz az ítélet napján azoknak, akiknek fejére olvassa hanyagságukat: Közöttetek voltam és rám sem tekintettetek; szeretetem oly nagy volt irántatok, hogy fogollyá tett a szentség házában s ti még meg sem látogattatok, éheztem és szomjúhoztam a lelketek után és nem nyitottátok meg nekem a szentáldozásban; volt eucharisztikus szentévetek, hallottatok Rólam sokat és ez sem volt elég nektek arra, hogy megváltozzatok? Nincs mentségetek! Nem ismerlek titeket! Nincs hely számotokra! Távozzatok az örök kárhozatba!

De mi se akarjunk ám nélküle apostolkodni! Lelkünkben állandóan éljen a «Mindent Érted Jézusom» gondolata. Azután pedig az, hogy ez nekünk kötelességünk: «Jaj nekem, ha nem evangélizálok» mondotta Szent Pál. Jaj nekem, ha még most is csak lelkem keszkenőjébe takarva őrzöm a rámbízott talentumot, jaj nekem, ha nem hirdetem azt, amit én tudok a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Ha a szóbeli apostolkodáshoz a példa magávalragadó hatása is járul (vagyis úgy hajtok térdet, úgy végzek szentségimádást, szentáldozást, úgy viselkedem szentmisén, körmeneten, hogy a példám tanít és felemel), biztosan lesznek igaz megtérések s akik egyszer Feléje fordultak, nem akarnak többé Nélküle semmit.

*Mátrai Gyula dr.*

---

Milyen nagy boldogság lenne, ha bárki bármikor — bejelentés nélkül is — bejuthatna a királyok elé, ahol minden elfogadható kérését és kívánságát teljesítenék. Pedig ennél sokkal nagyobb boldogságban részesülhet mindenki a Királyok-Királyánál, a kis ostyában lakozó nagy Szentség előtt.

\* \* \*

A gyakori szentáldozások által a gyengék erősekké, az erősek pedig szentekké válhatnak.

*Brenner Tivadar.*

## 2. Az Anyaszentegyház legdrágább kincse.

I. Az Anyaszentegyház egyik legnagyobb lángelméje: Szent Ágoston, aki különben minden szavát meg szokta fontolni, mielőtt kimondja, egy alkalommal így nyilatkozott az Oltáriszentségről: «Ki merem mondani, hogy Isten, bár mindenható, ennél többet nem adott; bár mindentudó, ajándéknak többet elgondolni nem tudott; bár az övé minden gazdagság, ennél többet nyújtani nem volt módjában». A nagy egyháztanítónak ezt az elragadtatásszerű, őszinte bámulatát kifejező, közismert nyilatkozatát nyugodtan aláírhatjuk valamennyien; szívesen elfogadja és aláírja maga a tanító Egyház is. A magunk részéről alkalomadtán, úgy csendes órákon a Szentség előtt vagy bármikor, tovább fűzhetjük e fényes és melegítő gondolatot Istennek többi tulajdonságaival kapcsolatban is ilyenformán: Isten a végtelen szeretet, a szeretet pedig a legtalálékonyabb valami, ennél kedvesebb ajándékot mégsem talált. Bár végtelenül bölcs, aki úgy rendez el a világon mindent, úgy igazgatja a szellemek világát is, hogy célját a lehető legjobban érje el, ennél célravezetőbb eszközt alkalmazni nem tudott és nem akart. Bár mindenhol jelen van, sem az égben, sem a földön nem talált az ember számára jobbat és különbet. Bár örökkévaló, aki váltogatja tetteit, de maga soha nem változik, jótéteményeinek sorozatában ehhez még csak hasonló sem akad. Bár végtelenül szent, ennél szentebbet sem angyal sem ember nem találhat még az Ő Szívének tárházában sem. Bár végtelenül igazságos, még sem lehet ellene panasza senkinek, hogy itt elvétette volna a mértéket, hiszen az Oltáriszentség sem nem jutalom, sem nem büntetés senkinek, legföljebb botránkozási alkalom a rosszakaratúak részére, amiként Ő maga is és tettei is azok nekik. Ők maguk felelősek érte! Bár végtelenül irgalmas, ekkora elnézést az emberiség történetében megnyilvánuló, elmúlt és eljövendő szörnyűségek teljes tudatában és tisztánlátásában nem tudott gyakorolni; minden sértődöttséget, jogos méltatlankodást és haragot soha nem mellőzött annyira, mint Fiának a világ végéig tartó szentségi jelenlétében; legföljebb kinszenvedése folyamán: a keresztfán, amikor is azonban gyötrelmeit órákkal mérhette. Bár végtelenül jó, «egyszülött szerelmes Fiát» nemcsak egy emberéltre szólóan és nemcsak halálra adta értünk és nekünk, aminél nagyobb jóságot és áldozatot sem édesanya, sem jóbarát képzelete meg nem álmodhatik, hanem ennek az «Egyszülöttének» életét és halálát titokzatosan egybeszöve adja az Oltáriszentségben «a világ végezetéig», hogy belőle éljenek és általa üdvözüljenek minden nemzedékek. Bár «lélek» az Isten, az Oltáriszentségnél lelkibb s mégis hozzáalkalmazottabb közelséget, ennél az égi kenyér-

nél és istentestnél alkalmasabb táplálékot nem adhatott volna a test nyúgét hordozó embernek.

II. Az adomány mindig kötelez! Kötelezi a megajándékozott valami aránylagos vagy legalább is illő ellenszolgáltatásra. Jelen esetben mi más volna a legillendőbb viszonzás, mint az alázatos imádás és a mélységes hála. «Jóságos Istenem, tökéletes és végtelen vagy minden tekintetben! S mint ilyen, önmagadhoz méltó módon a legnagyobbat, a legtökéletesebbet: örök Igédet, Fiadat adtad nekünk az Oltáriszentségben. A miénk Ő úgy is, mint veled egylényegű isteni személy a Szentháromságban, úgy is mint Megváltónk a megtestesülésben, de úgy is mint velünk egygé lenni, bennünket veled összekötni, belédkapcsolni és belédolvasztani akaró Üdvöztőnk Egyházad ölében, mint annak legföltettebb, legdrágább kincse. E végtelen ajándékokért fogadd tőlünk viszonzásul az emberi szívnek legnemesebb aktusát: előtted porbahulló alázatos imádását — és legnemesebb érzelmét: a hálát».

Amikor e drága kincsért Istennek viszonzásul imádást és hálát akarunk adni, nem is kell messzire mennünk lehetőségeért, nem is okozhat különösebb fejtörést a «hogyan». Egyrészt itt van előttem pár lépésre az én Istenem az oltáron vagy éppen az ajkamon és szívemben. Ha leborulok előtte és imádom és hálálkodom neki, magának a Szentháromságnak teszem azt. Hiszen ezért is hajolt le és jött hozzánk az Eucharisziában egész közel, hogy ne kelljen őt fantáziánk és értelmünk megerőltetésével valahol túl a csillagokon a világűrben keresgelnünk. — Másrészt pedig az imádásnak és hálának úgy adunk kifejezést a legpraktikusabban, hogy bekapcsolódunk teljes odaadással az Anyaszentegyház hitébe v. i. áldozatul hozzuk neki értelmünket — elfogadjuk, magunkra kötelezőnek tartjuk és minél tökéletesebben megvalósítani iparkodunk az Egyház erkölcsi ideáljait, v. i. áldozatul hozzuk neki akaratomat —, végül úgy tiszteljük Istent, ahogyan az Egyház, a legilletékesebb istentisztelő teszi és akarja, v. i. a liturgiát vele együtt végezve áldozunk Istennek egész valónkkal.

III. S mindezt az Oltáriszentséggel kapcsolatban! Ez az Egyház középpontja, szíve, energiaforrása, törekvéseinek célja, amivel együtt él vagy elpusztul, ami neki az, ami a Földnek a Nap, amiért mindent tesz s amitől el nem vonatkoztat semmit s nem függetlenít semmit, ami kiindulása, összetartó ereje és végcélja.

Híveit másoktól elsősorban és legjobban az Oltáriszentség hite különbözteti meg. Ha mindent elfogad is valaki az Egyház hitrendszeréből s hangosan vallana minden dogmát s csak halkán suttogná: ezt az egyet, csak ezt az egyet azonban nem hiszem, nincs az a kereszt-

víz vagy szentolaj vagy térdrehullás, ami az illetőt katolikussá varázsolná. Ha egy szerencsétlen reggelen arra ébrednénk, hogy valami felsőbb hatalom templomainkban az örökmécseseket mind eloltogattas a tabernákulumok elé mindenhová táblát tett ezzel a felírással: «Nincs itt, eltávozott és soha többé vissza nem tér» — nyugodtan szórhatná a világba a rádió és telefon a legnagyobb tragédia híré: a katolikus Egyház meghalt! Mi magunk pedig zokogva siránkozhatnánk és sóhajtozhatnánk: de jó volna, de szeretnék újra katolikussá lenni mindazzal, amit az Oltáriszentség jelent. A legádázabb harcok a történelem folyamán a kat. hit és egység ellen nagyrészt az oltárok körül zajlottak le. Akik távozni akartak, rendszerint az oltárnak fordítottak hátat. Akik az Egyházon ütni akartak, az oltárnak mentek neki. Akik szíven akarták szúrni, a tabernákulumba vágták törüket. Akik rést akartak rajta ütni, az oltárra irányították a romboló csákányt. Akik más vizekre akartak evezni, az Egyház hajójának egyéb, itt-ott talált szerelvényeiből tákoltak össze maguknak lélekvesztő ladikokat, de Eucharisztia nélkül szálltak a biztos fedélzetről a haragosan hullámzó vizekre, ahol azonban hajótörés és zátonyrajutás lett a sorsuk. — Ó hitem, ó Egyházam, mennyire együvé tartoztok! És mennyire üres volna egyik a másik nélkül!

És mennyire telítettek egymással! Nincs az a távolesőnek látszó hittitok, amely ne volna egyenes vonatkozásban az Oltáriszentséggel. Miért? Egyszerűen azért, mert benne rejtőzik igaz Istenünk, aki minden más igazságot közölt velünk, akit minden más hittitok csak még szorosabban fűz hozzánk s visz feléje bennünket. Nem lehet csak úgy minden további nélkül alaptalanul rajongóknak tartani azokat, akik az Eucharisztia köré akarják csoportosítani az egész katolikus életet, akik az iskolai oktatásban az Eucharisztia körül akarnának kiindulni s arra felépíteni az egész hitrendszert s annak adni a középponti szerepet.

Hasonlóképen egész katolikus erkölcsi világunk fókuszja, szóró és gyűjtőfókuszja lehet az Eucharisztia. Ám foglalkozzék a történelem és vallástudomány a kinyilatkoztatás történetével, csiszolgasson és védelmezzen eszméket és igazságokat: parancsolómat, erkölcsi cselekedeteim és szeretetem indítóokát nem keresem már messze, hosszú évezredek mögött, nem a Sinai hegy mennydörgéséből hallgatom ki, hanem a tabernákulum csendjéből. Aki ott lakik, az átvette a két kőtáblát Mózes kezéből. Már mindenható isteni kezek tartják őket, többé össze nem törhetnek. Bevésett betűit isteni szeretetének vérével rajzolta ki tökéletesre. Már egészen más fényben ragyognak felénk azok a betűk! Másképp reagál rájuk a lelkünk! «Cor arca legem continens» — te szentséges Szív az Eucharisztiaiban, te frigszekevénye az igazi törvény-

nek: az Isten- és emberszeretet, az igazság és béke törvényeinek! Ha megpillantom az örökmécs villanását, vagy templomaid tornyát — ha csak távolról is —, ha harangszót hallok, már akkor is és azonnal rád-gondolok; temiattad. teérted, a te kedvedért teszem mindazt, amit Jegyessed: az Egyház által előírsz nekem. Temiattad óvakodom a bűn-től, teérted akarok minél több «fehér napot» elkönyvelni. Ha mégis néha elbukom, hova mennék máshová bocsánatot kérni és bánatom könnyeit hullatni, mint tehozzád, tabernákulumod elé?

Igen, itt osztogatja Isten a legpazarabbul segítő és megszentelő kegyelmeit. Itt fakadnak mint forrásból a többi szentségek. Ezek csak viszik és továbbítják isteni energiáit: szerzőjük azonban személyesen az Oltáriszentségben van és él. Ezért a legfőbb és legszentebb ez valamennyi között.

IV. Egész természetes, hogy az Anyaszentegyház e legdrágább kincsét oly nagy és féltékeny gonddal őrzi, oly megható melegséggel veszi körül, oly áldozatosan neki adja mindenét. A főnséges templomok, a ragyogó oltárok, drágakövektől szikrázó monstranciák, aranykelyhek, a selymek és brokátok s mindaz, amit a művészet színben, formában és hangban csak produkálni tud akár a legfelsőbb fokon, mint az emberi teljesítőképesség netovábbját: az mind az Oltáriszentségé, azt mind neki adja. Nem hiúságból; nem azért, mert gazdag; hiszen amije van, tulajdonképpen nem az övé, hanem Krisztusé, isteni Jegyessé az Oltáriszentségben. Ez és mindaz, amit 2000 éven át oly káprázatos tökéletessé fejlődött szertartási cselekményeiben és imádságaiban neki, mint égi Királyának hódolatképpen nyujt. Ezeknek a középpontja is, akárcsak hitünké és erkölcsvilágunké, az Oltáriszentség. E körül mint tengely körül fordul minden istentisztelete, mint valami világ végéig tartó isteni dráma, amelynek legjelentéktelenebb kelléke, statisztája és szerelvénye is a főhős miatt, annak a kedvéért, annak a megértetéséért van és szerepel. Liturgiájának, istentiszteletének foglalatja, lényege a szentmise, az Eucharisztikus áldozat. E nélkül nincs ünnepe sem hittitkai, sem szentjei számára. Azok — emberi vonatkozásban — mind Krisztusra, a megtestesült, az Eucharisztiaiban jelenlevő örök ígére konvergálnak; ezek pedig mind az Eucharisztiaiból, azáltal lettek szentekké; tehát csak azzal lehet érttük Isten szent föl-ségét magasztalni és neki hálát adni. Eucharisztia nélkül az Egyháznak nincs ünnepe, legföljebb zenés és szónoklásos gyűlése, ha mégoly fényes is az! De még hétköznapi élete sem. A gyönyörű szép ulmi dóm valamikor katolikus székesegyház volt. Jelenleg csak néha van egy kis mozgás benne — a szószék körül. Mert tabernákulumunk üres. Előtte, az oltár lapján Michelangelo képe áll: az Úrnak utolsó vacsorája.

Ennyi maradt ott az Üdvözítő kívánságából: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. A valóságból egy kép csupán és semmi más!

Uram Jézus! Szentségedet, amelynek színei alatt köztünk vagy, úgy akarom, oly élő hittel, oly meleg szeretettel tisztelni, mint Egyházad tisztel és szeret. Ha csak tehetem, mindig ott leszek a hivatalos istentiszteleteken, legfőképpen pedig a szentmiséken! *Eöri János.*

## VALLOMÁS A TABERNÁKULUM ELŐTT.

Éj vesz körül, kietlen, vaksötét.  
A lelkem sok-sok próbát, hogy kiálljon,  
S ha szűknek érzi szürke börtönét:  
Szemed sugára áttör a homályon,  
Fényességes Királyom!

Eltűnik minden, — minden elmarad,  
A mindenségben nincs más, csak mi ketten;  
Oltárodnál, a bibormécs alatt,  
Mint hárfa hangja, zengni kezd a lelkem:  
Oh Jézus, én Szerelmem!

*Karácsonyi Márta.*

## IMÁDVA LÉGY...

Imádva légy Jézus Szíve,  
gyengességünk erős Vára!  
add, szerelmed szent tüzetől  
gúljjon Érted lelkünk lángra.

Értünk égő szentséges Szív,  
szeress minket mindhalálig,  
s a halálon és síron túl  
az — örökkévalóságig.

*Brenner Tivadar.*

A neszmélyi kápolnára: *Tatár Dezsőné* 5 P-t, N. N. «Hálám második gyöngyszeme» 50 P-t; «harmadik» gyöngyszem 50 P-t; *Dr. pujoni Pataky Arnold* egyetemi rektor magnifikus 100 P-t N. N. mérnök 12 P 50 fillért; özv. *Sulyok Gézáné* 10 P-t; *Dr. Iványi János* 10P-t adományoztak. Már nem sok (750P) hiányzik a kápolna költségeinek teljes kiegyenlítéséhez. Isten fizesse meg és legyenek az adományok a kápolna lakója előtt örök könyörgések a jötevőkért!

## ANYASZENTEGYHÁZUNK.

Minden katolikusnak szívügye Szentegeyházunk élete: virágzása, terjedése és zavartalan élete. Amikor pedig eucharisztikus szentévet tartunk és Budapestre várjuk katolikus testvéreinket az egész világról, különösen is időszerű imádságainkba zárni, imaóráinkba foglalni az Anyaszentegeyház ügyét az egész világon.

Hisz már nemcsak a híveket támadják, nemcsak Oroszország, Mexikó, Spanyolország, a hirtelen természetű, lobbanékony népek üldözik Krisztus híveit, hanem a «higgadt» németek is, akik újabban már azzal sem elégszenek meg, hogy a hívek életét mindenütt «törvényszerű» intézkedésekkel lehetetlenné teszik, hanem most már Szent Péter utódját támadják a legkíméletlenebb hangon, az egész világ mélysége botránkozása ellenére. Mintha csak a Szentírásból tanulták volna «Megverem a pásztort és elszéled a nyáj» elvet, most legfőképpen a papokat, Szentséges Atyánkat az egyháztörténelem egyik legnagyobb pápáját és kiváló környezetét akarják sárbarántani, bemocskolni és tekintélyétől megfosztani. A hívek ellen legkevésbé lépnek fel, de annál inkább rávetik magukat a jövő reménységére, az ifjúságra. S ennek a módszernek nálunk is jelentkeznek már a hirnökei. Ami rossz van valamely rendszerben, mindig hamarabb gyökerezik meg másutt is, mint ami jó benne. A gatz nem kell vetni sem ápolni! Nő az magától is!

Amikor a régi keresztény üldözések folytak, a hívek — amint Péter apostolról feljegyzik az Írás — «szüntelen» imádkoztak a bebörtönzöttekért. Amikor vesztőhelyre vitték a vértanukat, szóval, jelekkel buzdították és erősítették őket Szentegeyházunk buzgó tagjai. Az imádság ereje természetfeletti, földi erőmértékkel föl nem mérhető erő! A tesvéri szeretetnek érzése pedig, mely ez imában föltétlenül a legigazabban megnyilvánul, mindig dupla megszentelő erővel is bír: hatását érzi az, akiért történik, de igen boldogítóan érzi az is, aki végzi.

Kedves oltáregyesületi tagok! Nyissuk meg szívünket az előtt a kegyelem-sugárzás előtt, amely a Szentostyából árad felénk! Oltáregyesületi imaóráinkban a szentségi Úr Jézus szemével nézzünk végig az egész világon és amikor az Anyaszentegeyház elleni támadásokat látjuk; templomok robbantását, gyalázatos szentségtöréseket és az Isten szolgáinak üldözését, a hitetlenség titkos és nyílt ravasz fondorlatait szemléljük, könyörögjünk az Úr kegyes színe előtt: «Ne add a vadállatoknak a Benned bízó lelkeket!» Könyörülj Uram azokon, kikért szentséges véredet ontottad! Tartsd meg és őrizd azokat, akik egészen Tied! Jöjjen békés korszak Anyaszentegeyházadra, hogy virágzó fejlődésnek indulhasson újra és mint egykor születésedkor «béke volt a földön», az legyen most is minél előbb, hogy eucharisztikus világkongresszusunkon képviseltesse magát minden nép és Krisztus békéje töltse be az Ő egész országát.

### TELJES BŰCSŰK:

Július 1., 2., 18. (Büsszel csodája), 22., 29., 31. Augusztus 5., 6., 15. mindegyik hónapban egy tetszésszerű napon és az imádási óra napján, az egyik hónapban az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért felajánlott szentáldozás után.

\* \* \*

Az Oltáregyesület munkaéve az idén már szeptemberben kezdődik, hogy hozzáálljunk az eucharisztikus világkongresszussal kapcsolatos feladataink elvégzéséhez.

Központi.

Anyanyelve — a szeretet

Késő délután volt.

A Napnak sokmillió meleg sugara szorosán összefogózkodott és úgy rohant a Föld felé, — a hideg fölgolyó, a fagyos emberszívek felé.

De hiába volt ez a kemény összefogás!

A hatalmas fénykévének egy nagy része beleesett a Dunába; — nem veszett a mély hullámsírba, nem merült a mérhetetlen víztömeg fenekére. —

megtört a picike hullámhegyeken, hozzásimult az ezüstzöld hullámvölgyecskék kicsi lejtőjéhez: aranyszínűre festette a Dunát, széppé, meleggé tette a hideg, piszkos folyam szürkezőld színét.

A Dunába estek ezek a sugarak, de nem pusztultak el, — hivatásukat így is betöltötték: tündérivé varázsolták a Földnek egy kicsi részét, emberivé tették a nagy világegyetem egy pici szögletét!

Ezeknek a sugaraknak ez volt a hivatása!

Egy másik sugárcsomó a «Saturnus»-ra, ennek a fölségesen méltóságteljes hajóóriásnak a fedélzetére esett. Elengedték egymást ezek a forró, aranyból font étersugarak, hisz célba értek, s tudták, hogy most már semmitől sem kell félniök.

Céljuk egy: a világot széppé tenni, az embereket boldogítani! — de más-más utakon!

Bearanyozták a parancsnoki hidat, — belopóztak a kormányos üvegfalú fülkéjébe is. Itt is gyujtottak, itt is melegítettek.

A fehérsapkás, barnaarcú hajóskapitány, akinek a szívében későtavasz vagy koranyár van, szóbaelegyedett a fedélzet vidám utasaival, — a markánsvonású kormányos is, akinek egész lénye a lombhullató sárga ősz hidegebb levegőjét lehelte már, rámosolygott azokra, akik közelébe merészkedtek, — kutató tekintetét alig-alig emelve le a Duna síma tükréről, s kezével szünet nélkül az óriás kormánykereket forgatva, mozzatva.

Rájuk mosolygott, pedig nem is ismerte őket! Sohasem találkoztak, nem is fogják egymást soha többé látni, — nem beszéltek. Talán ha szóltak volna, nem értették volna egymást, — de így igen, mert mindegyikük anyanyelve — a szeretet!

Szláv nyelven beszélt édesanyjával az a hatéves gyermek, akit a «nagymama» szórakoztatott, becézett.

Németajkú volt az a hölgy, aki megállt a följárat mellett levő pad előtt, ott, ahová ez a három idegen letelepedett, ott, ahová a Nap éppoly melegen tűzött le, mint a parancsnoki hídra!

A német nő arca ragyogott. Szíve kiült arcára!

Hallotta az «idegen» beszédet, mégis megszólította őket — saját nyelvén, németül. Tudta, hogy meg fogják érteni, érezte, hogy fognak rá felelni, — mert az igazi emberek anyanyelve — a szeretet, — és ezt mindenki megérti!

És az anya, tört németiséggel ugyan, de felelt, — nem zárkózott el az «idegen» elől! — megérezte, hogy ennek a németajkú hölgynek igazi anyanyelve — a szeretet!

Kis sziget, boldogság-sziget, szeretet-sziget — az életben!

Sok ilyen szereteten alapuló boldogság-sziget lenne az életben, ha az emberek nem idegenkednének az «idegen» emberektől, a más-nemzetiségűektől, az idegenajkúaktól!

Pedig azok is emberek!

Mindegyikük külön-külön is az Embert hordozza magában. Mindegyik szeméből a Lélek nevet ránk, — a szerető Isten néz, figyel bennünket!

Ezeket az idegeneket is ugyanaz a természet ringatja lágy ölen, mely bennünket is dédelget!

Ugyanaz a Nap megy el felettük is naponta, mely reánk is fölvirrad minden reggel, hogy megnézzen bennünket: jók vagyunk-e? emberek voltunk-e ma? nem szomorítottunk-e meg valakit embertestvéreink közül? Ugyanaz a kék Ég inti őket is hűségre, mely minket is fölfelé vonz, mely minket is kitartásra buzdít.

Mindegyikünknek ugyanaz az üde hajnal kíván jó reggelt, s ugyanaz az esthajnalcillag mondja: Jó éjt! Mindegyikünk felett elhalad az öreg Göncölszekér, hogy szívünkbe hullassa az után az Ég után való vágyat, amelyen ő a világ megteremtése óta fáradhatatlanul jár; — a Tejút is egyformán hív-csalogat mindenkit a tejjel-mézzel folyó Kánaánba, az igazi Boldogság felé!

A sokszínű szivárvány hatalmas karja mindannyiunkat egyforma szeretettel ölel át, — miután az aranyakat érő, áldást jelentő enyhe eső minden cseppjét mohón szívta magába a szomjas anyaföld forró homokja.

És ha a napi gondteher sós véres verítéket csalt ki barázdás homlokunkra, a bágyadt Hold mindegyikünkre gyengéd kézzel teríti rá ezüstös palástját.

Elhallgat ebben az ezüstös néma éjben mindenütt az édes madárdal, hogy az új reggelen még szebb legyen! Alszik a fű is, hogy reggel üdébb, frissebb legyen. Pihenésre hajtja fáradt lombját az útszéli poros fa is, hogy holnap a Nap hevében újból árnyat adjon az országút boldogságotkereső vándorának.

Csendes az erdő, alszik a rengeteg is, hogy csendjével álomba ringatta a természet vadjait.

Reggel, amikor a hegyóriások lábainál szunnyadozó mély völgyek még föl sem ébredtek, az égbe szökő hegyormok már kacérkodnak a Föld peremére lépő Nappal, mely elsőnek csókolja meg az öreg Földmamáának e szép leányait: az aranszöttes fehér fátyollal fedett havasokat, melyek büszkén néznek le az alattuk úszó óriás felhővárosokra, s beletemetik a végtelen Isten fölfoghatatlan szépségének látásától ittas fejüket a puha, meleg bárányfelhőkbe.

És ez így van mindenütt a nagy természetben, — mert Isten belecsókolta lényét a természetbe, s a természet Istent leheli, Istent sugározza!

Az ember Isten képmása, — neki is Istent kell sugároznia:

meg kell látnia embertársában is ezt a képmást, — meg kell értenie őt, ha más nyelven beszél is, — szeretnie kell őt, ha «idegen» is, — magunkhoz kell ölelni Istennek az emberi lélekbe nyomott képmását még akkor is, ha piszkos, szennyes, (hiszen az ember tette ilyenné!), — magunkhoz kell ölelni minden embertestvérünket még akkor is, ha tele van tökéletlenséggel, hibával, gyarlósággal, — mert egy Atya gyermekei vagyunk — s mindannyiunk anyanyelve — a szeretet!

*Tokody László.*

**A hétévesek első áldozása.** Felmerült az eszme, hogy az eucharisztikus világkongresszus alkalmával végre nekünk is meg kellene valósítani X. Pius pápának a gyermekek korai első áldozásáról szóló dekretumait. Hazánkban sok lelkes híve van a gyermekek korai áldozásának, de eddig úgyszólván csak a zárdákban történt meg, hogy az I. osztályosok, sőt ötéves óvodások is megnyitották ártatlan lelküket a szentségi Úr Jézusnak. Természetesen ez csak úgy lehetséges, hogy a család egészen szó szerint véve közreműködik az előkészítésben. A gyermek eucharisztikus vágyának a család levegőjében kell kinyílnia s onnét kell állandó táplálékot kapnia. — Az Oltáregyesületeket nagyon kérjük az eszme felkarolására. Hozzátesszük azt is, hogy a már áldozott gyermekekkel — bármilyen egyesületekhez tartozhatnak különben — a gyakori áldozók eucharisztikus cso-

portját alakíthatjuk meg egy-egy hozzáértő oltáregyesületi tag vezetésével. Így Oltáregyesületünknek utánpótlása lesz kész eucharisztikus lelkekből. Ez volt annak idején az Eucharisztikus Gyermekszövetség megalakításakor az alapítók szeme előtt is: *a gyermekek korán bevezetni a szentségi Úr Jézus barátságába és hozzászoktatni az eucharisztikus lelkiülethez.* (Segédeszközök P. Csávossy könyve az egészen kicsinyek előkészítéséhez, Korda, Bpest, VIII., Mikszáth K.-tér; és dr. Mátrai: az Eucharisztikus Szövetség vezérkönyve. Központi irodánk, Bpest, IX., Üllői-út 77. «Az isteni Gyermekebarátnál» imakönyv, különösen azoknak, akik maguk nem érnek rá a gyermekkel foglalkozni. Ez a pompás gyermekimakönyv egy-maga képes kialakítani a gyermek eucharisztikus lelki világát. Szintén kapható központi irodánkban!)

## Beszélgetés az édes Jézussal!

**LÉLEK:** Uram eljöttem csendes kis lakodba, hogy megosszam Veled magányodat. Míg kint az élet harca zeng, itt béke s nyugalom honol s oly jó a Te közeledben lenni. Oda hajtani fejemet melegenítő szívedre s elfeledni mindent, ami fáj . . .

**JÉZUS:** Vérző sebet hoztál gyermekem, talán nálam gyógyírra találsz. Csak beszélj; én vártalak, tudtam, hogy jönni fogsz, mióta én táplálom lelkedet, tudom, hogy ide vágyol hozzám, hogy fáraszt a világ zaja.

**LÉLEK:** Uram oly jó itt lenni nálad; feledni, hogy az életben vannak árnyak, sötét fellegek; amily jó nem gondolni semmire, csak szeretni Téged, csak egybeolvadni veled s hinni abban a boldogságban, hogy az örökké tartó lesz.

**JÉZUS:** Bizzál fiam, én nem hagyom el a bennem bízókat soha. Hisz az emberek iránti szeretet készítetett arra, hogy a tabernákulum magányába rejtőzzem s lásd mégis mily hidegek a szívek, mily kevesen jönnek hozzám.

**LÉLEK:** Ó mily sokáig bolyongtam én is nélkülöd futva s keresve a boldogságot, míg végre oltárodnál kimerülve térdre roskadék s kértelek: ments meg a pusztulástól.

Nem a testemet, a lelkemet gyötré szomjúság s Te lecsillapítád azt. Önmagadat áldozva nekem. Lásd ekkor jegyezted el a szívem, amelynek minden vágya: szeretni tégedet.

**JÉZUS:** Szeress, csak szeress, bármily szegény vagy is kincsekben, míg szereteted mécsé égni fog, veled leszek. Lásd én megsemmisítettem nagyságomat s fényemet, hogy közeledben lehessenek, ne legyen neked se más vágyad, mint megsemmisülni a világ előtt, hogy nekem élhess.

**LÉLEK:** Ó Uram, tudom, hogy szeretéd a kicsinyeket s alázatosakat. Ó törj s zúzz össze bennem minden emberi büszkeséget. Hisz Te az alázatosakat felemeled s a kevélyeket megalázod, ezentúl engem is emelj fel egész a szívedig, hogy ott megpihelve áldjalak Tégedet.

**JÉZUS:** Alázatos lelket kérsz tőlem, vesd el a világ hiú pompáját, a fényt, örömeiket, bocsáss meg ellenségeidnek s én megáldalak érte.

**LÉLEK:** Arany kehely csodás szép lakója, még kérek valamit tőled:

**JÉZUS:** Szívem kész a kincsosztásra, csak tárd fel előttem vágyadat. Én meghallgattatlanul nem bocsájtom el azokat, kik hozzám esdekelnek.

**LÉLEK:** Adj nekem Uram a Te csodás Fehérségedből, Vesd reám

ragyogó szépségednek fehér árnyékát. Izzó tűzként ég lelkemben irántad érzett szeretetem lángja. Úgy szeretném átlehelni lelkemet Szívedbe, hogy legalább egy időre megszűnjön számomra idő és tér, ó mily üdv volna egybeforrni veled a lélek törvénye szerint, pillanatra eldobni a test és föld bilincseit, kikapcsolni mindent a multból, jelenből,



Igy van ma is az életben...

csak Tied lenni, megfürödni harmatszívvedben, hogy újult erővel éljem át a kötelesség sokszor talán nehéz perceit. Úgy szeretném fényvel ragyogni be a köröttem levők világát, hogy a gondjaimra bizottaknak is jusson belőled. A te fényességed áradjon ki minden tettemre. Fényt és melegséget is adj Uram, hogy jó tettekre megtermékenyítse lelkemet.

JÉZUS: Vágyad teljesül, szeretem a szomjúhozó lelkeket. Önmagamot adom nekik s megáldom fényvel őket, hogy tudjanak világítani. Csak jöjj el sokszor, naponta hozzám s hirdesd fennen, hogy én a hozzám esdeklőket üres kézzel nem bocsájtom el... K. P.

A neszmélyi zárdára egy nagylelkű, boldog családjával 500 P-t adományozott egy Árpádházi B. Margit-ról elnevezendő cellára. Egészen névtelen kíván maradni. Isten tudja! Áldja meg őt érte! És szerezze meg neki a legnagyobb örömet, amit kíván! (Talán azt, hogy az ő egyik gyermeke lesz egyszer a cella lakója?) Ugyanő 6 áldozatókehelyre 480 P-t küldött az oltáregyesületi irodába. A szentségi Úr Jézus kegyelme szűrődjék az adományozó lelkébe és legyen az Ő «köszönete» benne!



# LELKI-TARSOLYOMBÓL

214.

Saját tehetségét senki se ítélje meg a rettentő nagyok mértéke szerint.

215.

Ha valaki javára mindenről lemondasz, annak a valakinek semmije se' lesz!

216.

Az alázat — s ne a tudás — és tapasztalattöbblet nyilait használd, ha bírász! . . . Ne csak az «Erőt» és az «Időt» fitogtasd.

217.

Aki tökéletesen alázatosná akar válni, annak el kell indulnia a Halál felé, mert egyedül a Halál mutatja meg, hogy vannak-e időálló értékek bennünk és ha vannak értékállóak-e, ezek az örökélet birodalmának törvényei szerint?

218.

Hogy ki «Ki» volt, azt abból lehet megtudni, hogy kiki «Ki» lesz halála után.

219.

Mikor imádkozol, felejtkezz meg magadról. Ez kedves az Úr előtt s ezt duplán értékeli.

220.

Ne a bűn alatt, hanem *előtte* légy bátor!

221.

Ne csak a bűnt, hanem a következményét is legyen készséged elviselni.

222.

Nem a kiskorú felelős *komoly* vétkeiért!

223.

Higgadtan mérlegeld bűneidet, mert lehetséges, hogy csak a bűn «előszobájában» jártál! Vagyis a negatív alámerülést nem, de a pozitívet *még* elkerülted.

224.

Külső és belső terheinknek egyedül és kizárólag *belső* tökéletlenségünk az oka.

225.

Egyedül tökéletlenségünk miatt válunk erőtlenné parázna hajlamainkkal, önszeretetünkkel s gőgünkkel szemben. Valóban nem vagyunk eléggé tiszták és alázatosak.

226.

A Szeretetnek nagy a «Garde-robe»-ja. Szükségletünk szerint féltő gonddal változtatja köpenyeit. Hol a szigor, a figyelmesség, a lemondás, az alázat, hol pedig a lendület, a lelkesedés vagy az önfeláldozás köpenyébe burkolózva jön hozzánk vendégségbe. Vedd észre és kikötés nélkül tartóztasd. Told hátrább az órad mutatóját, zárd le az ajtódat s rejtse el a kulcsokat is.

227.

Ha a bűnbánat vermébe esel, maradj veszteg s tűnődj: *lelki-ismeretesen*.

Irta: OLCSEVAY GEZA.

# OLTÁREGYLETI ÉLET

## Az Oltáregyesület programja az Eucharisztikus Szentévre:

1. Mivel az Oltáregyesület — szinte permanens eucharisztikus propagandista — természetesen az eucharisztikus szentévben fokozott mértékben fejt ki eucharisztikus propagandát: oltáregyesületek reorganizálása, megalakítása minden plébánián és az eucharisztikus gyermekszövetség révén az ifjúság eucharisztikus szellemmel való telítése. E célok szolgálatára adta ki az Oltáregyesület az Oltáregyesületi útmutatót és a Poppe-Siekens-Mátrai: Az isteni Gyermekeknél c. egyéni lelkiéletre nevelő kitűnő eucharisztikus gyermek-imakönyvet.

2. Az egyes egyházmegyékben oltáregyesületi kerületi gyűlések, illetve oltáregyesületi napok tartását szorgalmazza, beszámolókkal és irányító előadásokkal.

3. Veszprémben biztosan, de esetleg más egyházmegyékben is oltáregyesületi kongresszus rendezése.

4. Az eucharisztikus világkongresszus processziójára egy méltó kivitelű óriás monstancia készítése (anyagát gyűjtés útján teremtjük elő).

5. Szentséges Atyánk a pápa számára egy tiszta magyar munkával (selym is itt szövik) sárközi hímmel készítenő szép miseruha, melyet a kongresszus emlékére kap Öszentsége.

6. Egy a szokásnál gazdagabb (nagyobb) kiállítás rendezése azon egyházi ruhákból és tárgyakkól, melyeket 1938-ban a kongresszus emlékére ad az Oltáregyesület a szegény magyar templomoknak.

7. Több csoportos zárt lelkigyakorlat rendezése központi lelkigyakorlatos házunkban, mely első tekintetben az országban, mert 1908 óta teljesíti e hivatalát.

8. Boldog Gizella körök alapítása az Oltáregyesület keretében (egyházi ruhák készítése) hozzáértő oltáregyesületi és más egyesületi tagok bevonásával.

9. Az Örökimádás t. restaurálása.

**Az Örökimádás-templom** restaurálását már a nyár folyamán el kell intéznünk. Főtetőzetet, lefolyócsatornákat tavaly rendbehoztuk, az idén a szentély melletti két oldalkórus tetőburkolatát kell megújítatnunk, a templom homlokzati vakolatát renbehoztatnunk, a torony egész felületét levésztünk s belül egészen újra festetjük a templomot. A festés nem lesz akadálya a szentmiséknek. Csak hat napig lesz zárva, míg álványoznak és a falakat lemossák. Ezen idő alatt a Szent Erzsébet teremmel megnagyobbított oltáregyesületi kápolna fog kisegíteni bennünket a központi ház I. emeletén. Ott lesznek a szentmisék, szentségimádás és litánia is.

A restaurálásra utolsó nyugtázásunk óta a következő adományokat kaptuk: *«Isten dicsőségére a bűnösök megtéréséért»* N. N. 10 P. *«Krisztus szenvedésének emlékére a Szűzanya öröme»* N. N. 10 P, özv. Lúza Györgyné 10 P, *«Családom boldogságáért»* özv. *Iby Győzőné* 20 P, özv. *Sulyok Gézáné* 5 P, *egy özvegy* 20 P, *Német Julia* 10 P, *egy kongreganista* 10 P, *«családi békeességért Szent József tiszteletére»* 1 P, özv. *Kovács Imréné* 2 P; *«Hogy az unokám jól tanuljon»* 5 P, *Nagy Béláné* «hálából fiam felgyógyulásáért» 5 P, Müller Károly és neje 50 P, egy kongreganista a Hétfájdalmú Szűz csoportjából 10 P, N. N. 5 fillér, *Felföldi Mária* 1 P, özv. *Bokor Sándorné* 1 P, N. N. 10 P. *Perselyünkben* áprilisban 176 P. 92 fillér: *Máté Margit* 3 P, *Csíz Anna* 10 P, *Gutenberg Hugóné* 1 P, *Ványi Ferencné* «szüleim lelkiüdvéért» 2 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, N. N. 1 P,

N. N. 8 P. a májusi perselyben 210 P 15 fill. *Isten fizesse meg az adakozók jó-ságát!*

**Az eucharisztikus világkongresszusra óriási számban jelentkeznek** a katolikus tesvéreink a világ minden részéből. A legfőbb probléma az elszállásolás. *E téren mindent meg kell tennünk, hogy ne kelljen vissza-utasítani a jelentkezőket!* Ne gondoljuk, hogy erönkön felül kötelesek vagyunk a legendás «kitett magáért»-os vendéglátással összekötni a szállásadást! Aki teheti, jól teszi! De az is igen nagy szolgálát a szent ügynek, ha csak tiszta ágyat adunk mégpedig nem is ingyen, hanem díjazásért. A kongresszisták örülnek, ha jól kipihenhetik magukat. *Budapesti oltáregyesületek: apostolok-djunk ez irányban!* Magának az Úr Jézus-nak ad szállást, aki egy katolikus testvért befogad házába a kongresszus idején!

**A Szentatya miseruhája.** Már jeleztük, hogy az Oltáregyesület *özv. Lippech Sándorné* indítványára egy magyar népművészettel remekbe készült miseruhával kívánja meglepni a Szentatyát, melyet emlékül küld neki az eucharisztikus világkongresszus alkalmából. A kazula fehérselyem alapon sárgaselyem sárközi himzéssel készül. *A sarkközi (sárközi) himzőintézet* paraszt-asszonyokkal rajzoltatta meg a legősibb igazán eredeti mintákat. Ezek közül választ a központ és már az ősszel szeptemberben megindul a munka, mert hat hónap kell az elkészítésére. A gyönyörű minták kivitelezése — ugyanis — óriási munka; anyagát is itthon fogjuk megszövetni az állami szövőiskolában. Bár a drága aranyat nélkülözni fogjuk a himzésnél, mégis 1000 P.-nél többre fog kerülni a munka és anyag ára. Erre az Oltáregyesület tagjaitól külön adományokat kérünk az oltáregyesületi irodába Budapest IX. Üllői út 77. «pápa miseruhára» jelzéssel.

**Az eucharisztikus világkongresszus** monstranciájára a következő

adományok érkeztek be hozzánk utolsó kimutatásunk óta: *Witlacil Antalné* «egészségemért és édesanyám látásáért» egy 23 dkgr. súlyú ezüstkanál, N. N.-né min. tan. özvegye férje jegygyűrűjét; egy özvegy két arany fülbevaló, arany és ezüst gyűrű, arany karikagyűrű és láncok; N. N. 3 frt 13 K és egy kis ezüst érmet; N. N. 1 frt, 1 drb 2 K-ás és 4 K-t; *Kotrucs Klementine*: ezüstlánc, ezüstpénzek, melltű, arany fülbevalókat; *Pentz Róza*: régi ezüstórát; *Fekete család*: egy arany karikagyűrűt; *özv. Dolhof Béláné* 1 P-t; *özv. Karácsonyi Jenőné* (hogy az Úr Jézus kegyelme világítson a közömbös szíveknek!) 5 P-t; N. N. arany karkötő, arany melltű, 1 gyémánt fülbevaló, 2 feketeköves arany fülbevaló, 1 gyémánt melltű és 5 P-t; *özv. Iby Győzőné* a férje jegygyűrűjét; *dr. Dürr Mór* ny. m. kir. törvényszéki bíró és felesége «boldog házaselet kegyelméért» 3 drb aranygyűrűt; N. N. «férjem † Károly lelke üdvéért a jegygyűrűjét; egy kongreganista a Virgo I. csoportból édesapja 50 gr. súlyú aranyláncát és jegygyűrűjét; N. N. 90 arany koronát; egy özvegy (Krisztus szenvedése erősíts meg engem» jeligével) a † férje jegygyűrűjét és arany óraláncát; *Dezső Etelka* 20 régi K-t adományoztak. A szentségi Úr Jézus Szívének szolgáljon vigasztalására ez a sok áldozat és a múlandó földi értékeket felülmúlhatatlan isteni jóságának túlaradó nagylelkűsége váltsa át örök valutára, melynek értéke nem vész el soha!

*Még főleg értékes drágaköveket ké-rünk, mert az egy méter magas szentségtartóra sok kellene, hogy érvényesüljön!*

**Az idén már szeptemberben kezdődik a munkaév** tekintettel a sok feladatra, mely elé az eucharisztikus világkongresszus az Oltáregyletet állítja. Választmányi ülésünk szept. 24.-én, terjesztőnői pedig szept. 27.-én lesz, mindkettő délután 4 órakor, a központi házban.

**A betegek áldozása.** Olyan kérdés, amellyel szintén időszerű foglalkozni az eucharisztikus szentév alatt. Az erre vonatkozó előírásokat összegezve közöljük:

1. Huzamosabb ideig tartó betegségben a szentútravalót gyakrabban lehet, sőt illik kiszolgáltatni. (Canon 864. 3. Mihályfi: Az emberek megszentelése 106. l.)

2. *Halálveszelemben* a szentségi böjt (éjfél-től sem ételt, sem italt nem veszünk magunkhoz) nem kötelező. Ez alapon a halálos betegek ahányszor csak akarnak, megáldozhatnak, ha nincsenek is éhhommal. (Can. 858. l. Mihályfi: id. m. 108, 109.)

3. Azon betegeknek, akik már egy hónapon át betegen fekszenek és nincs remény arra, hogy hamarosan felgyógyuljanak, a gyóntató megengedheti, hogy hetenkint egyszer vagy kétszer áldozzanak, habár az áldozás előtt folyadék-alakban valamit vettek magukhoz (pl. levest, kávé, teát; ezekhez azonban szabad kenyeret vagy kétszersültet is venni. Can. 858. 2. Mihályfi: Az emberek megszentelése 109. old.).

4. X. Pius pápa a *hosszas, de nem súlyos betegségben szenvedőknek* megengedte, hogy havonként egyszer-kétszer (kápolnával bíró intézetben lakók pedig hetenkint egyszer-kétszer) áldozhatnak, habár előbb némi folyadékot vettek magukhoz (levest, kávé). Mihályfi: Igehirdetés 337 l.

5. *Ha valaki más esetekben sem volna képes éhhommal áldozni*, fölmentést kérhet a szentségek ügyét intéző bizottságtól, a szentségi böjt alól.

A kérvény ez lehet:

Beatissime Pater! Titius N. dioecesis N. quamvis non decumbat propter infirmitatem, attamen tanta . . . debilitate laborat, ut ei moraliter impossibile sit observare ieiunium naturale ante s. communionem praecipuum. Ideo ad sanctitatis Vestrae pedes humiliter provolutus suppliciter petit facultatem sumendi aliquid per mo-

dum potus, antequam ad s. communionem recipiendam accedat. (Noldin: De sacramentis, nr. 158.)

Sőt vannak kiváló erkölcsstanírók (Gasparri, Lehmkühl, Gennari, Noldin stb.), akik azt állítják, hogy ilyen engedélyre csak az oly áldozásnál van szükség, amely nem parancsolt, hanem pusztán áhitatból történik. A parancsolt áldozáshoz (húsvéti áldozás), ha valaki azt éhhommal végezni nem tudja, nem szükséges felmentést kérni a böjt alól, mert ilyen esetben megszűnik a szentségi böjt kötelezettsége, lévén nagyobb az áldozás, mint a szentségi böjt megtartásának kötelezettsége. (Mihályfi: Az emberek megszentelése 109. l.) (Másolta s. összeállította: *Hamvas Konrád* pannonhalmi könyvtáros és levéltáros.)

Ezenkívül szeretnők itt figyelembe ajánlani az Oltáregyesület szentévi programjából a *betegek napját*, amely a gyógyíthatlan vagy régen betegeknek — kik járni nem tudnak — szerzi meg azt az örömet, hogy egyszer — az összesek együtt a templomba szállítva — rövid szentbeszéd és közös szentáldozással (pap körüljár hordágyaik között a templomban) összekötött szentmisén vehetnek részt. Legjobb lenne ezt a jövő év tavaszán megrendezni!

**A kongresszusi áldozatókelyhek-ről** már mult számunkban hírt adtunk. Az első adomány országos elnöknőnk, *Gróf Eszterházy Mary-é*, aki öt kehelyre, melyek felett szabadon akar diszponálni 400 P-t küldött a központi irodába. A másik megajánlás özv. *Gróf Esterházy M. Miklósné* született Schwarzenberg Fanny hercegnőtől, elnöknőnk nagylelkű édesanyjától jött, aki az Oltáregyesület által kijelölendő helyekre 10 drb. áldozatókelyhet ajánl. A szentségi Úr Jézus hintse tele áldással és vigasztalással nagyszívű jótévőink lelkét és indítson e fenkölt példák követésére minél több tehetős testvérünket.

## A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

**H**USZKÁEK ijedten csitították őket. Mária hajlott is a békítő szóra, megtörölte a szemét és elhallgatott, de Pista, mint valami neveletlen, durcás gyerek, tovább dünnyögött. Ettől a naptól kezdve még feszültebb lett köztük a viszony s hogy a nyílt ellenségeskedést elkerüljék, mindketten nekifeszültek a tavaszi munkának. Huszka és fia a földeken, Huszkáné Máriával a veteményesben dolgozott. Csak éppen vacsora idején találkoztak, elcsigázott testtel, hallgatagon ülték körül az asztalt, sietve tértek nyugovóra, hogy másnap előlről kezdjék a robotot. És szorgalmas munkájuk nyomán az élet csodája megismétlődött, a föld hűségesen fizetett; baj csak ott volt, hogy a vesztett háború irgalmatlan adója tőlük is mindent elharácsol, úgylátszott, mintha hiába dolgoztak volna. Sokszor egyetlen fillér sem volt a háznál, zavarba jöttek, ha egy orsó cérnát vagy egy pár harisnyát kellett venniök. Pista volt az első, aki eldobta a földműves szerszámokat, kijelentvén, hogy újabb és fölösleges áldozatokra nem hajlandó s Mária, ha nem is nyíltan, de szívben a tapasztalatlanság lázongásával adott neki igazat. A cséplés, hordás már Pista nélkül, immel-ámmal befejeződött. Szegény Deres alig állt a lábán, úgyszólván minden bordáját meg lehetett számolni, de Pista nem kegyelmezett neki, újra a kocsi elé ráncigálta.

— Bemegyek egy kis dohányért meg a postáért! — vetette oda foghegyről a szüleinek, miközben a kocsira dobott egy zsákravalót az új termésből, más fizetőeszköz hiányában.

— Ez persze azt jelenti, hogy majd a késő este vet haza, de jobb hangulatban, mint most vagy — dohogott az apja.

— Irigyli talán, apám, a gondtalan, boldog fiatalságomat? — horkant fel metsző éllel a fiú. Huszkáné ott termett, tuszkolta fiát az apja elől: — Csak menj, menj, dehogy is irigyel téled valaki is valamit. Az ajtó becsukódott, Huszkáné engesztelően símogatta az ura kezét:

— Hát Istenem, fiatal is, bánata is van, azt fojtja borba — védte a fiút —, majd kitombolja magát.

— Vagy megszokja! — indulatoskodott az apja. Huszkáné, Máriához menekült. Kis szobáját üresen találta, a térdeplő fölött a síró Madonna képe nézte a mécses szelíd fényét. Az ő szemét is befutotta a könny; összekulcsolta a kezét s nézte, nézte az Istenanya bánatát mindaddig, míg az ő vergődő bánata elcsitult. Nem telt bele félóra, Pista jött vissza a kocsival, messziről egy levelet lobogtatott:

— Berlinből, Máriának! — kiáltotta elfojtott izgalommal.

(Folytatása következik.)

## Borbolya Istók hazament

Irta: ZAYMUS GYULA.

**A**ZON a bizonyos hóviharos téli éjszakán furcsa dolgok történtek Borbolya Istókkal. Éjjel jött hozzá a pap, éjjel, úgy éjfél után. Hó ülte a vállát, báránybőr kucsmáját és az arca piros volt a csipős hideg szélről.

János sekrestyés a markát fújta s közben csapkodott a kezével, alig hogy letette a lámpást az asztalra, melynek a tetején apró csengetyű himbálódzott.

Borbolya Istók nem értett az egészből semmit.

— Mért jön ide éjfél után a pap? Mit akarhat nálunk, mikor nappal is eljöhetett volna — kérdezte magától és maga elé meredt. Láza volt, nagy láza s néha úgy érezte, hogy a felhőkön lovagol s repül, mint a madarak. Könnyűnek érezte nehéz, fáradt testét s most ez a röpködő érzés örömmel és boldogsággal töltötte el. Nem fájt semmije. Testét különben sem érezte egy idő óta, mindene mintha megszibbadt volna. A lába dagadt volt, arra még emlékezett, de a többi dolgok elhomályosodtak előtte.

Az asszony megtörölte a szemét és a sekrestyés után ment a konyhába. A pap meg közelebb lépett az ágyhoz és a beteg fölé hajolt.

Borbolya Istók kimeresztette a szemét és figyelt. Valami nem egyezett. Arra világosan emlékezett, hogy az előbb a tisztelendő urat látta belépni a szobába s most nem látja őt, vagy ennyire megváltozott volna? Az ő papjuk kerekképű, ez meg sápadtarcú s olyan, mintha véres lenne az arca. De amellet mégis ismerős arc, valahol már találkozott vele az életben, csak azt nem tudta, hogy hol?

A sápadt, szomorú arc közelebb hajolt hozzá s súgott valamit a fülébe.

Azt kérdezte tőle, hogy szereti-e őt? — Furcsa kérdés, azt meg kell hagyni.

Meg azt is kérdi, hogy gondolt-e már a halálra és számadásra?

Borbolya Istók így is végighallgatta, aztán egyszerre meglágyult a tekintete s ajka mozogni kezdett.

A sápadtarcú férfiú a feje alá nyúl s felemeli egy kissé. Aztán újra kérdez:

— Úgy-e, szeretsz engem... úgy-e bánod minden elkövetett bűnödöt, mellyel megbántottál?... Mondd szépen: Szívből bánom minden bűnödöt, melyekkel téged, édes Istenemet megbántottalak... Légy irgalmas nekem, szegény bűnösnek...

A sápadtarcú férfi tekintete csodálatos melegséggel telt meg

e szavak elhangzása után. Kezével végigsímitott a haján, arcán, aztán mintha benyúlt volna a mellébe s onnan kitépett volna valamit, úgy érezte. És a keze tele lett csúnya férgekkel, mérges pókokkal, melyeket egyszerűen lesöpört a földre. Sok-sok volt. Egy hosszú élet minden haszontalansága, bűne, Istenkáromlása. — És a sápadt, véreshomlokú férfi meg csak tovább fésülte a haját, símogatta a kezét, lábát, szemét, fülét s mindenholnan garmadával szedte le a szörnyűségeket. Szegény Borbolya Istók sohasem hitte volna, hogy egy életen át mennyi tettéért lesz felelős az ember. Lassan az egész szoba megtelt csúnya rémségekkel s Borbolya Istók úgy érezte, mintha újból született volna.

— Feloldozlak bűneid alól — hallotta, s utána kimondhatatlanul kellemes érzés szállotta meg.

Egy pillanatra becsukta a szemét s mikor újra kinyitotta, ott állt az ágya mellett a tisztelendő úr és kis fehér ostyát tartott a kezében. A felesége az asztal mellett térdelt, melyen két gyertya égett s a sekrestyés megbillegette a lámpás kis csengetyűjét.

— Ime az Isten Báránya... — mondotta a pap és Borbolya Istók szeméből két nagy könnycsepp esett ki. Aztán mintha vulkán tört volna elő a belsejében, olyan fény és melegség hatotta át s egyszerűen minden eltűnt a szeme elől. Nem látta többé sem a feleségét, sem a papot, de még az öreg János bácsit sem, a sekrestyést. Helyettük egy komoly tekintetű, fehér lepelbe burkolt fiatal férfi lépett a közelébe és kezét nyujtotta feléje.

— Jöjj, elmegyünk — itt többé már nincsen keresni valód.

Borbolya István leszállt az ágyról s elfogadta a feléje nyujtott kezét.

— De el szeretnék búcsúzni a feleségemtől s a tisztelendő úrtól sem köszöntem el.

— Ezek a dolgok már ne érdekeljenek téged — válaszolta az ifjú. — Egyet azonban még megengedek neked. Saját magadat nézd meg. Nézd, hogy ki voltál s mivé lettél. — S e pillanatban Borbolya Istók ismét a szobájában volt s ott látta magát feküdni az ágyon, halva, csukott szemekkel.

— Ez én voltam? — kérdezte csodálkozva, mikor meglátta agyongyötört, nyomorult testét, a gyűrött vánkosok között.

— Igen, ez te voltál, míg éltél — válaszolta az ifjú.

E pillanatban, mintha a zivataros, hideg szél vágódott volna be az ablakon, olyan hideg lett.

Borbolya István egy lépéssel hátrált. Gonosztekintetű, sötétarcú férfi állt meg előtte fekete lepelben.

A fehértógás ifjú védőleg emelte kettőjük közé a kezét:

— Ne nyúlj hozzá. Vagy nem látod, Sátán, hogy védencemen már mennyegzői rúha van?

— Látom — sziszegte a Sátán — s tudom, hogy elvesztettem őt, csak arra akarom figyelmeztetni, hogy ezeket a férgeket, skorpiókat, csúszó-mászó jószágokat, véletlenül itt ne hagyja, mert ezek az övéi s semmi módon nem szabadulhat meg tőlük.

Ezek árával tartozik s amíg utolsó fillérig meg nem fizet értük, el nem menekülhet előlük.

Az angyal nem ellenkezett.

— Sátán, ez egyszer igazat mondasz, ezt a holmit Borbolya Istóknak magával kell vinnie.

Borbolya Istók rémülten nézett a Sátánra, ki hatalmas batyuba kötötte a sok förtelmes dolgot s aztán egy erős lendülettel a vállára dobta.

— Vidd, nesze, s légy boldog vele.

E szavakat mondva, eltűnt nyomtalanul.

Borbolya Istók a teher súlya alatt lerogyott a földre.

A fehértógás ifjú mellette állt és tekintetében nem volt sajnálkozás.

— Emlékezz vissza — mondta halkán —, mikor ott sírtam lelkiismereted mélyén és kértelek, hogy ne káromkodj, ne lopj, hogy ne mondj hamis tanuságot s add meg az Istennek, ami őt megilleti és te kineveltél. Rácsaptál az asztalra, mintha tiéd lett volna a világ.

— No de most csak menj. Hosszú utat kell megtenned, míg célodhoz érsz.

És Borbolya Istók elindult az úton, melyen eddig még sohasem járt.

Mintha hó este volna be, olyan fehér volt. Csak az a batyu ne lett volna a szép ruháján. Mert a ruhája valóban szép volt. Arannyal hímzett szép fehér volt a köntöse és homlokát rózsakoszorú díszítette. Csak az a batyu ne lett volna a hátán.

Egy csúnya gyík mászott ki a batyuból és a fülébe sűgött: «Én vagyok az Istenkáromlás», — egy másik: «én a rágalom, melyet elkövettél», — «én meg a böjt, melyet megszegettél».

Borbolya Istók le akarta dobni magáról a batyut, de nem tudta. Belekapaszkodott, belenőtt a lényébe s úgy marta, mintha eleven kígyók lettek volna.

— Szabadíts meg, ó Úr Isten tőlük! — nyögte keservesen s lerogyott a földre, mert óriási volt a fájdalma.

Minél magasabbra ért, annál jobban kellett szenvednie, de annál közelebb is volt a célhoz.

— Az Úr, kinek szent a neve, megbocsátotta a bűneidet — hallotta —, de a büntetést nem engedte el. Szenvedned kell, amíg az utolsó porszemtől is meg nem szabadulsz.

És Borbolya Istók nem panaszkodott többé. Összeszorította a fogát és az angyalt kereste a tekintetével, de az már nem volt látható. Eltűnt s őt kínjával magára hagyta.

Úgy érezte, hogy tűzben van egész teste és minden porcikája ég és sehol egy csöpp víz sincsen, amely kínját oltaná.

Aztán hirtelen, mintha hűvös szellő simította volna meg lázas testét.

Felfigyelt, valahonnan messziről sugdosást sodort feléje a szellő: «Adj Uram néki örök nyugodalmat» — hallotta s megismerte, a felesége hangja volt.

Az idő múlt. Hogy mennyit írtak a földön, hónapokat-e vagy éveket, azt nem tudták ott fent a szenvedők, csak látták, hogy minél magasabbra érnek, annál ragyogóbb és izzóbb lesz a testük és csillogóbb mennyegzői ruhájuk.

Egy nap aztán csillagfényes lett a szeme s úgy érezte, hogy a batyu végleg eltűnt a válláról s ő a mennyek kapuja előtt áll s bebocsáttatásra vár.

A szőke ifjú újból megjelent, de már nem egyedül. Sokan voltak és győzelmi dalt énekeltek. A kapu egyszerre kinyílt és Borbolya Istók meglátta az Istent. Megismerte, mert ugyanaz volt, aki a betegágyánál föléje hajolt és megbocsátotta a bűneit. Rámosolygott s kitérte feléje a karjait.

És Borbolya Istók belépett a Mennysországba.

**Kimentek a kérdőívek** és nagyrészt vissza is érkeztek a budapesti plébánia és egyéb templomokból, hogy a misézés lehetőségeiről tájékozódhassunk. Ugyanis az Oltáregyesület vállalta a misézések rendezését. Napi több ezer szentmiséről van szó, tehát nem kis feladat ez. Mindenkinek készen kell lennie 1/2-9 óráig. Mindenki kap külön vállkendőt, kéztörülőt és kehelykendőt: Névvel ellátott papírborítékban. Ezért kellett tájékozódniunk, hogy hány használható oltár, hány miseruha és milyen fehérneműkészlet van az egyes templomokban, mert a többit az Oltáregye-

sület lesz hivatva pótolni ezévi munkájával.

**A nyáron tegyük meg a magunkét** az oltáriszentségi szentév, illetve az Oltáregyesület propagálása terén. Ahol az Oltáregyesület nincs, megalakítjuk; ahol megvan, de nem él reorganizáljuk; ahol él és virul, életét ápoljuk és fokozzuk azzal, hogy aktualitását kidomborítjuk. Ezen munkánkban jótanácsokkal lát el az *Oltáregyesületi útmutató*, mely új, praktikus kiadásban nemrég jelent meg és 80 fillérért kapható a központi irodában (Budapest, IX. Üllői-út 77. sz.).

## A Szentlélek Úristen legnagyobb tisztelője korunkban.

Abellini Mirjám O. C. D. élete. Irta: *Balázs Benedikta.*

Kiadja: a Szentlélek Szövetség Budapesten, XIV., Tökölly-út 69. Ár: 40 fillér.

Mirjam a csodálatos lelkek közül való. Csodálatosak életének külső eseményei, csodálatosak karizmái, csodálatos kontemplatív lelki világa és főleg csodálatos hivatása.

Csodálatos hivatásában az, hogy Ő, a stigmatizált vezeklő karmelita nővér lesz a *Szentlélek követe*, ő, a csaknem analfabéta, a szolgáló-sorsra jutott arab leány, kit rendje képtelen megtanítani kórusimára, éli át a Szentháromság Harmadik Személyének emberi értelem számára a legkevésbé megközelíthető valóságát. Az ő missziója lesz hirdetni az «elfelejtett Isten»-t, aki után korunk mindjobban szomjaz, de aki a tömegek számára még ma is mintegy elérhetetlen.

Felséges hivatás, hogy úttörője, előfutárja lehetett annak a kor-nak, mely most is csak eljövendő és mely épúgy a Szentlélek-kultusz jegyében fog állani, mint ahogy Szent Alacoque Margit százada és a mi korunk is, Jézus Szentséges Szíve tiszteletének jegyében áll.

Mirjám nővér életében is érvényesül az a törvény, melyet Prohászka püspök így fejez ki: «a nagy hivatások kegyetlenek!» Mirjám lelkének teljes kikristályosodásához nem volt elég az a kemény élet, melybe a karmelita rendszabály állította. Hetenként átélte Krisztus szenvedéseit és stigmáit hordozta, — amely állapot a lelki élet mesterei szerint mártírság, — az Úristen még égetőbb lángokba vetette azt, akinek át kellett élnie semmiségét ahhoz, hogy a Szentlélek Úristent hirdethesse. A Gondviselés megengedte, hogy az ördög hatalmat vehessen felette és nemcsak lélekben gyötörhesse, hanem fizikai erővel is rátámadhasson és mintegy bajvívással pecsételhesse meg, hogy a megszemélyesült Gonosszal szemben lelke visszavonhatatlanul az Úristennek van átadva. Életének mesgyéje ezen két tűz között halad, soha balra nem hajló, nyilegyenes irányban, hogy célba fusson az örök Szeretet lángtengerében.

Küldetését be is tölthette, IX. Pius pápa tudomásul vette misszióját és XIII. Leo pápa az ő felterjesztései és kérései hatása alatt 1895. és 1897. évben kiadta két enciklikáját a Szentlélek-imádásra vonatkozóan a keresztény nemzetek közötti egység megvalósulásáért. Ez Mirjám nővér élete eredményének egyik nagy *konkrétuma*. Akik forrón vágyódnak arra, hogy a mai világot, mely kárhózatban él, mivel a gonosz-ság lett urrá felette, megválthassák azzal, hogy a Szentlélek jóságának,

szeretetének, vigasztalásának, életének lelke uralkodjék benne, azok tudják, hogy a pápai enciklikában sürgetett Szentlélekimádás a Szentlélek-mozgalom számára olyan, mint egy kitaposott ösvény. Ezen kell elindulnunk, hogy aztán a többet, a teljesebbet, a lelkekben érvényesülőt, a Lélek uralmát az emberiségben munkálhassuk.

Ennek a kornak itt van már a hajnali pirkadása. A napkeltét jelzi a természetfölötti lét horizontján fényesen felragyogó csillag: Abellini Mirjám.

Olvassuk szeretettel ezen könyvecskébe foglalt misszióját és szegődjünk mi is abba a munkába, melynek a zárda magányában élő kis arab karmelita nővér a Szentlélektől felkent napszámosa volt.

*Slachta Margit.*

**Özv. örgróf Pallavicini Edénének** emlékezete — közbejött akadályok miatt nem mint jeleztük — hanem június 17-én volt az Örökimádásban. A sírfelirat gyönyörű süttöi vörös márványtáblán, arany betűkkel — elkészült és a sírra helyeztetett, a Kánther Károly nevét megörökítő másik táblával együtt. A család gyönyörű koszorút, az Oltáregyesület pedig két szép csokrot helyezett a sírboltra és két gyertyát gyújtott rajta. A szentmisét, melyen örgróf Pallavicini György orsz. képviselő, gróf Zichy Ráfaelné sz. Pallavicini Edina örgrófnő, Hadik Ena grófnő és ifj. Pallavicini György örgróf a családot, Esterházy Mary grófnő pedig az Oltáregyesületet képviselte — dr. Mészáros János prélátus, országos igazgatónk mondotta. A szentmisén sokan ajánlották fel szentáldozásukat feledhetetlen elnökasszonyunkért.

**Nan-King** (Kína) misszióból köszönet érkezett a küldött palástért és kérés, hogy egy a misszió számára a Szent István jubileumra a Regnum Marianum ajándékként beszerzendő harang előállításához (itt készülne Magyarországon) járuljunk hozzá adományainkkal. A levelet a mi misszionáriusunk **Kirschner Antal** írta. Adományok

«missziósharang» jelzéssel küldendők a központi irodába (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.)

**Az eucharisztikus szentév ne csak előkészítése legyen a jövő évi budapesti világkongresszusnak, hanem nagy eucharisztikus engesztelés és a hitetlenség és istentelenség szörnyű büntetéseért.** Amikor így fogjuk fel az eucharisztikus szentévet, erősödik a magunk hite, mélyül vallásosságunk és tökéletesedik a szentségi Úr Jézus iránti szeretetünk. Ez pedig orvosság minden szenvedély és gyarlóság ellen!

**A csanádi egyházmegyében dr. móri Glattfelder Gyula** püspök az Oltáregyesület megalakulását rendelte el az összes plébániákon. Egyházmegyei igazgatóvá az agilitásáról és sikerciről ismert móravárosi plébánost **dr. Halász Pál** püspöki tanácsost nevezte ki. Az országos központ szívből örül a kegyelmes főpásztor intézkedésének és a szentségi Úr Jézus bőseges áldását kéri a nagyszerű elinduláshoz!

**Az országos lelkipásztori konferencián dr. Mátrai Gyula** központi ügyv. ig. tartott előadást az Oltáregyesület megalakítása, reorganizációja és vezetéséről.

## Engesztelést Jézusnak — a magyar multért.

**A** MAGYAR eucharisztikus év — ha igazán lélektisztító és Isten kegyelmével megszentelt időnek tekintjük, — elsősorban a magyar katolikusok Jézust-engesztelő szentéve. Engesztelés a magyar mult bűneiért és hazugságáért.

Csak egynehány szomorú tényre mutatok rá.

A történelem bizonyága szerint őseink barbár módon lerombolták a honfoglaláskor a régi Pannóniában, a mai Dunántúlon talált templomokat és megtiltották a keresztény vallás gyakorlását alattvalóiknak.

A külföldi kalandozások alkalmával különösen szerették megtámadni és kirabolni a kolostorokat és a melléjük épített templomokat.

Szent István parancsára templomokat építenek, — de a templomba nem szívesen járnak. Ha kényszerűségből el is mennek, nem viselkednek ott tisztelettel és ájtatosan. A tatárok elpusztítják, lerombolják és megszenségtelenítik az útjukba eső templomainkat.

A török időben igen sok templom istálló, kaszárnya, raktár stb. lesz.

A protestánsok százával tulajdonítják el a katolikus templomokat — és kiűzik onnan az Oltáriszentségben lakó Jézust (mert szerintük az bálványimádás!).

A fölvilágosodott II. József kolostorokat töröl, templomokat világiasít el és az Úr Jézus otthonait megszenségteleníti.

A liberális szellemű, vallásközönyös világban sokan csak szokásból mentek templomba; a lelkük, az eszük és a szándékuk távol volt az Istentől... sokan meg egyáltalán nem is jártak az Istenházába. A legtöbbje értelmetlenül és tiszteletlenül vett részt a legszentebb cselekményben — a szentmiseáldozat bemutatásánál — és talán egész életén át megszentelő kegyelem és Jézus teste nélkül élt, mert alig áldozott valamikor.

Nem kíván-e mindezért és a sok elpazarolt isteni kegyelemért engesztelést és igazságos jóvátételt az ünnepre készülő magyar néptől — az alázatos szentségi Jézus? Dezső István.

**Az eucharisztikus világkongresszus díszhelye** az Andrássy-út végénél levő «Hősök emléké»-nél emelendő oltárral a városligeti tó betonmedencéje lesz. Ezt ugyanis lecsapolják és a megtisztított, katonaság által szektorokra osztott medencében helyezkednek el a hívek a pápai légatus miséjére és közös szentáldozásra. Itt háromszázezer ember számára lesz hely.

**Helyreigazítás!** Az eucharisztikus szentévet megnyitó bazilikai ünnepségen az országos központot képviselő válaszmány tagjainak felsorolásánál kimaradt özv. báró *Jeszenák Istvánné* neve. Kötelességünknek tartjuk ennek kiigazítását annál is inkább, mert éppen a báróné az, aki mindig a legáldozatosabb hűséggel tesz eleget válaszmányi tisztének.

## Lelkek miséje

AZ «ALDOZATHOZATAL» a teremtés kezdetétől fogva az ember kötelessége volt — ez a teremtmény hódolata a Teremtő előtt. Úgy látszik, mintha Isten csak azért teremtette volna az embert, hogy két kezével áldozatot mutasson be neki; hiszen még bálványimádás sincsen áldozat nélkül. Isten az áldozás igényét még a Paradicsomban belevészte az első ember lelkébe, és látjuk, hogy még a bűnbeesés után is eltörülhetetlenül fennmaradt ez a gondolat. Bizonyítja ezt Ábel áldozata a teremtés első napjaiban és Noé áldozata mindjárt a bárka elhagyása után.

Az O-Testamentum minden lapján találkozunk ezzel az áldozati törvénnyel és semmi sincs a «Levitikus»-ban pontosabban leszögezve, mint a Jahveh-nek bemutatott áldozatok sorrendje. A nagy részletesség, amellyel Isten Mózeset oktatja, a részletek pontossága, minden az áldozat fontosságát bizonyítja.

Mi keresztények tudjuk, milyen nagy jelentőséget adott ennek az áldozati őstörvénynek Krisztus áldozata. Mily nagyon hangsúlyozza Szent Pál a héberekhez írt levelében az áldozatok sorozatát, jelezvén ezáltal, hogy ez a vallás egyik alapvető tényezője.

A keresztény ember azonban elfelejti azt, hogy neki nagy és fontos szerepe van ebben az áldozatban; ez a szerep pedig nem más, az ő egyesülése Krisztus áldozatával és az áldozári mivolta. Hiszen a szent keresztség által a lélek királyi és papi méltóságra emelkedik. (Regula Sacerdotium Sct. Peter.) A keresztény lélek elfelejti, hogy nem csak a szentmise alkalmából kell résztvennie az áldozat bemutatásában, hanem egész napon át; hiszen a teremtés is folyton felajánlja magát a Teremtőnek. Az ember pedig értelemmel megáldott lény lévén, arra hivatott, hogy a többi teremtmény hódolatát ő mutassa be a Teremtőnek. Élete minden egyes cselekedetének áldozári cselekedetnek kell lennie a szent Ostyával való egyesülésben. A szent Ostya ugyanis állandóan az áldozat állapotában van köztünk, mint ahogy az Ige állandó állapota a Megtestesülés óta az «Ecce Venio!» Ime jövök!

A liturgikus ciklust, vagyis évet, mely a misztériumok folytatóságával mintegy megnyitja Krisztus életét, előttünk leghasznosabban úgy követhetjük, ha a szentmisében az Újszövetség áldozatát látjuk.

*Előkészületi idő vagy előmise.*

Ez az időszak mondhatatlan poézissel van teli. Az O-Testamentumban ezt az időszakot választotta Isten Izrael egyik legnagyobb ünnepének megülésére.

A «Sátorok Ünnepe» az aratás végének, a szüretnek időszaka. Ekkor termi a szőlőtő — Krisztus Urunk gyakran hasonlította magát hozzá — legszebb, életet adó gyümölcsseit. A hívő szívét végtelen hála tölti el, amikor így, a zimankós tél beköszöntése előtt, mintegy nyalábba köti össze az Úr összes ajándékait. Tiszta búzával telnek meg a csűrök, van fa, mely még gyümölcscsel terhes, a szőlőtő szüretre kínálja bönedvű fürtjeit, mintha az isteni termékenység fénye ragyogná be a szép őszi napokat, melyek már nem a tavasz reménységét, sem a nyár forróságát és kemény munkáját hirdetik, hanem az aratás ünnepi hangulatában örvendeznek. A szünidei pihenés és a lefolyt liturgikus év gyümölcserése után a lelkeknek is a betakarítás pillanatát jelenti ez a hónap. Az ember magábaszáll és mint a régi «Sátoros Ünnepeken» Isten népe, maga is arra vágyik, hogy a nyert javak legjavát Istennek ajánlja föl és így mutassa be Teremtőjének háláját és hódolatát. A hála itt olyan, mint valami ünnepi elpihenés. És ez a megállás, ez az elpihenés Isten előtt a léleknek igen nagy hasznára van. Isten szinte követeli azt mindenki számára, aki igazi bensőséges életre törekszik. A lélek tudja, hogy erre a pihenésre szüksége van és igényli is ezt a pihenést.

A pihenést követte az áldozat. Sorra következtek az előírások mosakodások, a főpap megjelenése a szentek szentjében, kezében az áldozati állatok vérért tartalmazó serleggel... ez a legnagyobb tisztelet megnyilvánulása volt. Az ember áldozatot mutat be Istennek mindabból, amit Gondviselése a földnek juttatott. Az ünnepségek végén azután a «bűnbak»-ot (egy bak, melyet a régi zsidók bűneik szimbolumaképpen állítottak Isten elé) a Cedron völgyébe hajították le, miután a pap szimbolikus kézmozdulatával fejére helyezte a nép bűneit. Itt is megtalálhatjuk tehát az engesztelés nagy gondolatát, melyet legfelsőbb fokán a szentmise fenséges misztériuma valósít. Hiszen a régi törvényben csak képletesen élt az, ami a misében élő igaz valóság.

A sátrak ünnepét az Úr Jézus különös hangsúllyal ülte meg földi életében. Az ünnep ritusához tartozott a két nagy kandeláber meggyújtása. Ezek a gyertyatartók a Moriah hegyén épült templom valamelyik előcsarnokában álltak és arra szolgáltak, hogy fényükkel a szent domb környékét is bevilágítsák. Kétségtelen, hogy Jézus ennek a szimbolumnak kapcsán mondhatta: Én vagyok a világ világossága! És egy más alkalommal, mikor az ünnep egy másik ritusának megfelelően, a főpap lement a völgybe, hogy a Siloe kútjából merítse az áldozatok megöntözéséhez szükséges vizet, azt mondta Jézus: Ha valaki szomjazik, én hozzám jöjjön! Mindez csodálatosan tanulságos... A Szentkönyvek kiapadhatatlan tárnákat nyitnak meg számunkra. A belőlük táplálkozó lélek mérhetetlen gyönyörűségeket meríthet ebből a ki-

apadhatatlan kincsből. Ugyanez áll a szentmisére nézve, ha megértjük szépségeit. Ha értjük és beléje hatolunk, Jézus Krisztus végtelen áldozatával egyesülünk és ez az egyesülés jelenti akkor az életünket.



Dom Vandeur azt mondja, hogy három aktus állítja föl az élet-szentség létráját. A lélek töredelme, a szellem megvilágosodása és az akarat konformitása. Az első megragadja a létrát, a második fölemeli, a harmadik odatámasztja Isten szívéhez. A szentmise mindezt megismétli; hang, mely alázatosságon, hiten és szereteten keresztül Istenhez vezet. A célnál azután már csak hálát adhat a lélek Istennek, az örök áldozatnak, azért, hogy az Eucharisztikus Krisztussal együtt lehet. Ez a három fokozat jelzi azt a munkát, melyet akkor végez a lélek, amikor egyik adventtől a másikig követi a liturgikus életet. Ha a mise nagy gondolatába belehatol és Krisztus áldozatából indul ki, óriási anyagot talál és hatalmas eszközt szerez ahhoz, hogy abban a lelkiállapotban tartsa meg magát, mely a Szentháromsággal való egyesülésre alkalmassá teszi.

A liturgikus éven át mindvégig a Szentháromság tisztelete legyen a lélek életének középpontja. Így Jézus Krisztussal és Jézus Krisztusban kellemes áldozatok leszünk a mindig szent, mindig boldog, mindig imádandó Szentháromság színe előtt. Glóriát mondunk majd az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében és mintegy elmerülünk ebben a Glóriában. A szentáldozat hatalma visszaad az Atyának, Istennek, akitől a szentkeresztségben megszülettünk, qui ex Deo nati sunt. A Szentháromság egységének az Egység háromságának dicsőségére megvalósítjuk az Isten ránk vonatkozó terveit, mert Jézus Krisztusban Isten áldozatai lévén, szeretetben élünk és égünk majd jelenlétében; égő áldozatai leszünk, melyek végkép és mindent odaadnak önmagukból, még saját hamvaikat is. Jelenti majd ez az áldozat, hogy visszatértünk az isteni család kebelébe, melybe Jézus kegyelme valósággal befogadott.

Atya, Fiú, Szentlélek. Teljes Szentháromság — megjelöljük magunkat a Te tiszteletedre a kereszt jelével; annak a keresztnek jelével, melyen — hatalmadnál fogva és dicsőségedre — megtörtént az a nagy csoda, amelyet én, méltatlan szolgád az Anyaszentegyház papjával való egyesülésemben felújítok szent Neved dicséretére és dicsőségére, mindannyiunk és Anyaszentegyházad javára (Dom Vandeur) az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

(Franciából Szirnai Józsefné.)

Új oltáregysület alakult Erdőkővesden és Homorogdon. Isten áldása virágoztassa fel mindkettőt!


 Így szeretnék Én is...
 

**O**DARTOZOTT városunk templomaihoz egy kis öregasszony. Különösen az Angolkisasszonyok Máriás kápolnájához és a barátok templomának barnult padjaihoz. O, most is látom kifinomult, ősziessen kedves alakját az ódivatú kabátkában, amely fölé az elmaradhatatlan bolyhos sál került. Valahogyan imakönyvben száritott virágra emlékeztetett, amely a legkedvesebb és legfájóbb húrokat szólaltatja meg lelkünkben a hervadás színcivel, illatával.

Csukott imakönyve már egyetlen olvasmánya lehetett, de bár avult és fakult gyászkötetés jószág is volt, amelynek minden betűje rögzítve lehetett az imádságos asszonylélekben; mégis igen nagy becsben tartá! Még a padot is megtörölte, ahova letette, nem bánta, ha elefántcsontszínű zsebkendője is az áldozat. Hűséges társát láthatta benne, mert a másikat, az urát, parancsolóját (az ő idejében még úgy volt és jobban lehetett) már régen elsíratta . . . szintén az imakönyvnek pergamentszerű lapjairól . . .

Fürge volt. Sokszor csodáltam friss, tipegő lépteit, mosolygós, derüs tekintetét, amint jóval a beharangozó előtt sietett a mindennapi misehallgatásra, hogy tele hittel fogadja magához főtáplálékát: az Úr Jézust. Azt gondolom, hogy ő lehetett a legfinomabblelkű öregasszony, akit valaha ismertem. Pedig sohasem beszéltem vele! De abban az időben, mikor nekem feltűnt, mint képzős növendék, én is az ő útjait jártam.

Istenem, milyen irgalmatlanul gyors az élet sodra! Hová vetődünk azóta mindketten: a bontakozó tavasz és a halk, elsímuló ősz?!

Tehát ismertem őt a szemeimen, fantáziámon keresztül és valószínűs kis regényt szőttem parányi alakja köré s magam is elhittem, hogy nem is lehetett másként, csak amint én elgondoltam! — De most nem az életét akarom boncolgatni, hadd maradjanak kócosan fantáziámnak hozzá, az életéhez fűződő szálai. Az életek bizonyos távlatból nézve teljes hasonmásai egymásnak, de a regényesség nem hiányzik egyikből sem, mert a legkülönösebb, legképtelenebbnek látszó regényíró csak maga az élet lehet!

Engem ma a kis öregasszony életének befejező akkordjai érdekelnek, amikor az Úr pontot tett a látszólag szürke pályafutásra.

Első péntek lehetett, mert olyankor részesítette előnyben a barátok templomát. Gondolom, hogy előző este a szent Szív képét a följánlási imához helyezte s mint évek óta mindig, pedáns tisztasággal keféltette kabátkáját, sálját az esetleges porszemektől. Aprócsontú, ráncos ujjaihoz lekopottmázú rózsafüzér gyöngyszemei símultak, úgy

szenderült el. Többször fölriadt, mintha attól félt volna: éppen most fog elkésni! Reggel aprólékosan felöltözve, mert takaros volt világ-életében, sietett föl a várba apró lépteivel, sajátos frissességével.

Ó, mily kedves az őszi nap, mintha erősebb hévvel símogatta volna vékony bőrét, amit talán az idő tett áttetszővé, szinte újra üdévé.

Mintha a «Ritkaságok régi boltja»-ból került volna a gyóntató-székre. Igen, aznap meg is gyónt. Lehetett bűne? Ó, Istenem, nem tudom elképzelni! Talán gyóntatója is szeretettel símogathatta az öreg-asszony fiatal lelkét. Dehát ő tökéletesen akart előkészülni a Legszen-  
tebb fogadására! És még valamire. De azt csak odafönn a csillagokon túl tudta meg. Az áldoztatásnál véletlenül melléje kerültem, szinte éreztem a belőle sugárzó áhitatot. Arcán még a ráncok is elsímultak, mint Jézus szavára a háborgó tenger hullámai.

Elhangzott a «Béke veletek», az utolsó amen is. Tódultunk rész-  
letekben a tölgyfaajtón keresztül kifelé a sokszínű, várakozó napi robo-  
tunk felé, az élet felé.

És a kis öregasszony . . . ő reá nem az élet várt? Jobban mint bár-  
melyikünkre, csak éppen hogy nem földi értelemben.

Ott találtak reá a Szentháromság-szobortól nem messze . . . Ima-  
könyvének sárgult lapjai az ő ujjenyomataival, teljesen beborították,  
mintha azt mondták volna:

«Hűséges voltál hozzánk életedben, nem hagyunk el halálod  
percében . . .»

Rózsafüzérjének gyöngyei szétszóródtak, arcára is jutottak, amin  
a ráncok most már tényleg végleg elsímultak . . . Valami le nem írható  
béke pihent apró vonásain. A porban nyugodott el örök mosolyával,  
mintegy viszonzva az ősz utolsó rápillantását; testére immár ráillet-  
tek az örökigazságú szavak: «Porból lettél, porrá leszel . . .»

De lelkén, azon az örökifjú lelken, nem volt «porszem». Hogy is  
lehetne, mikor érette maga az Úr Jézus jött el, hogy bebocsássa abba a  
«szem nem látta, fül nem hallotta» világba, amit azoknak a számára  
készített, akik Őt a földön szerették! . . .

E nap előtt, ha hírért vettem, hogy itt is, ott is kevesebben vagyunk,  
az élet fája lassan lombtalanodik, hogy új életrügyeknek adjon helyet:  
valahogyan fázott, tiltakozott bennem az ifjúság az elmúlással szem-  
ben . . .

És akkor, azon a napon, azóta mindig úgy érzem: érdemes élni,  
ha így pihenhetünk el «Isten tenyerén . . .» *Incze Sára tanítónő.*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.